

NAGY-BENUS Viktor

sárbogárdi sínszálak

felcsendül a vasúti hangosbemondó, amint sziluettet a harmadikon közlekedik, jobbnak látom a megkopott emlékekkel hátrálni és a szeplőiddel etetni a galambokat. mellettem kiskölyök futkároz, a máv szignálját dudorássza, a féklakatos térdeimet kocogtatja, vajon van-e benne még annyi reflex, hogy le ne pottyanjak a peron pereméről. ahogy fölkapaszkodnak a szagok, lepukkant illemhelyiség intrikái, nincs mit tennem: veled együtt, akár a sorompókezelő-bódében kiáztatott smackleves, belém duzzad a táj. háttérben az égbolt csuklik, rozécspepeket csigáz rá egy rakodómunkás, restiben koccintanak az egészségére a vasúti alkalmazottak, jó napot, mondják, majd garatig húzzák a záporfelhőket. rezzenetlenül zakatolnak a vonatablakos centik, a kilométerekké nyújtott utasmagány, rohannak a jegyellenőrök is, elbliccelik a perceket, egyikük táskájából előkerülnek a májkrémes szendvicsek. így várok, összesűrűsödött korszakokkal a sárbogárdi nihilben, mint cirkumpoláris csillagképek, melyek nem borulhatnak a horizont hóna alá, minden áldott nap a forgástengely lövészárkában a megszedült objektumok, így állandósul a visszavonhatatlan múlt idő a sínszálakon.

